

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/726/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

187/2013. (VI. 12.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **I. rendű panaszos**¹ saját, és **a II. rendű panaszos**² képviselőjében 2012. augusztus 28-án előterjesztett **panasza alapján** indult eljárást a 2013. június 12-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

m e g s z ü n t e t i .

A vizsgált ügyben egyrészt alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, mivel az alapjog korlátozása jogszerűen történt, másrészt alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg. A Testület – figyelemmel a II. rendű panaszos képviselőjét is ellátó I. rendű panaszos áttétel ellen előzetesen bejelentett tiltakozására – az eljárás megszüntetéséről döntött.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) Az I. rendű panaszos 2012. augusztus 28-án, postai úton, a Testület panaszbejelentő formanyomtatványán juttatta el beadványát, melyen jelezte, hogy tiltakozik panaszának az eljárást fogantató rendőri szervhez való áttétele ellen.

Az I. rendű panaszos beszámolt róla beadványában, hogy 2012. augusztus 22-én, háromnegyed nyolc körül, gázpisztollyal lövöldöztek a Cs. községbeli F. u. 37. számú ház előtt. Az I. rendű panaszos néhány perccel később, 19 óra 49 perckor értesítette a rendőrséget. A helyszínre érkező rendőrök azonnal a „lövöldöző” hollétéről érdeklődtek, majd távoztak. Körülbelül fél óra elteltével a rendőrök visszatértek, és az eset felől kérdezősködtek. Ekkor jelen volt az I. rendű panaszos két kiskorú gyermeke, a 17 éves lánya és a 8 éves fia, akit meg is lőttek volna, ha édesanyja nem ugrik elé. Az I. rendű panaszos véleménye szerint a kisfiút

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében az I. rendű panaszos személyes adatait töröltük.

² Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a II. rendű panaszos személyes adatait töröltük.

óriási sokk érte, amikor szemtanúja lett annak, ahogy élettársa (egyben a gyermek édesapja) fejéhez tartják a pisztolyt, valamint háromszor fejbe lövik, majd a mellkasán találják el. A kisfiú sírógörcsöt kapott és azóta is lelkibeteg, valószínűleg a jövőben orvosi ellátásra szorul. Az I. rendű panaszos lányát szintén trauma érte, a történetek éjjelén gyógyszer használatára szorult és befulladt, ugyanis asztmás. Az I. rendű panaszos utalt rá, hogy sajnálatos módon a töltényhüvelyek keresése az ő feladatuk is volt, mivel a rendőrök a helyszínt nem biztosították. Kisfia egy általa talált töltényhüvelyt adott az egyik rendőrnek, melyről azt gondolta, bizonyítékul szolgál, azonban pár órával később ezt a rendőr nem találta, és azt állította, hogy ő nem kapott efféle bizonyítékot. Az I. rendű panaszos később megtalálta a töltényhüvelyt a szolgálati gépjármű mellett a fűben, és később, a rendőrök távozása után talált egy másik hüvelyt is, mely jelenleg is nála van. Az I. rendű panaszos előadta: számtalanszor figyelmeztették a rendőröket, hogy feljelentést szeretnének tenni, amire azt a választ kapták, hogy erre csak a nyomozók jelenlétében lesz lehetőségük – azonban a nyomozók az éjszaka folyamán nem jelentkeztek. A rendőrök később megemlítették, hogy hivatalból fognak feljelentést tenni. Az I. rendű panaszosban hatalmas felháborodást keltett, hogy az elkövetőt annak élettársa, a község polgármestere szállította be a rendőrségre, saját gépkocsijukkal. Emlékei szerint ezt a rendőrök azzal magyarázták, hogy nem áll elegendő járőrközi rendelkezésre. Az I. rendű panaszos számára a mai napig érthetetlen, hogy ha akkor három rendőrautó állt a helyszínen, nem akadt egy negyedik, amivel az elkövetőt bevihették volna. Az I. rendű panaszos többek között hiányolta az esetleges sérüléseik szemrevételezését, illetve a mentők értesítését. A beadvány utal rá, hogy egy a lövöldözés során megsérült férfi látellel is rendelkezik.

Másnap délelőtt két rendőrautóval rendőrök érkeztek otthonához, azzal az indokkal, hogy élettársát be akarják vinni. Az I. rendű panaszos élettársa csak saját kocsijával volt hajlandó elindulni, de ez csak úgy volt lehetséges, hogy a két szolgálati gépjárművel kísérték. Az I. rendű panaszos tudomása szerint az már csak a rendőrségen derült ki, hogy élettársának kihallgatása nem tanúként, hanem gyanúsítottként folyik.

2) A Testület 2012. szeptember 6-án panaszának kiegészítésére hívta fel az I. rendű panaszost, aki 2012. szeptember 26-án adta postára válaszát.

Az I. rendű panaszos elmondta, hogy a rendőrségre ő tett először bejelentést a 107-es telefonszámra, ahol miután a diszpécser végighallgatta, közölte vele, hogy S. Város Rendőrségét kapcsolják, ahol megismételte bejelentését.

Az I. rendű panaszos véleménye szerint a rendőrök egyáltalán nem biztosították a helyszínt. Amikor két autóval megérkeztek a helyszínre, kiszálltak, és csak annyit kérdeztek, hogy hol a lövöldöző és ki az. Az egybegyűltek közölték a rendőrökkel, hogy J. T.-ről van szó, mire a két rendőr egymás között halkán megbeszélte, hogy a polgármester élettársáról van szó, és tudják, hová kell menni érte. Ezt követően beszálltak az autóba, és elmentek hozzá. A rendőrök senkitől nem kérdezték meg a sértettek közül, hogy van-e sérült, szükség van-e orvosra, illetve arról sem győződtek meg, hogy milyen fegyverrel lőtt, pedig akár éles fegyver is lehetett volna. Az I. rendű panaszos szerint a társaságot sokkolták a történetek, „mindenki szinte remegett”, pánik lett úrrá rajtuk. Csak a gyerekeket nyugtatgatták, és ellenőrizték, hogy nincs-e rajtuk sérülés. A rendőrök úgy 20 perc múlva tértek vissza az elkövetés helyszínére, a lövöldöző nélkül. Sorban az autóúton álló szolgálati gépjárműhöz hívták a sértetteket, és mindenkit kikérdezték. Ekkor már sötétedett, nem is lehetett látni, mindez nagyjából egy órán keresztül tartott. Jegyzőkönyvet senkivel nem írtak alá. Az I. rendű panaszos többször szólt a rendőröknek, hogy feljelentést szeretne tenni, mire közölték vele, hogy ezt náluk nem teheti

meg, csak a nyomozóknál – állítása szerint azonban a nyomozóknál sem tehetett feljelentést. A rendőrök a lövöldözés helyszínét nem zárták le, a társaság tagjai és a faluból jött lakosok (összesen kb. 15 fő) együtt keresgéltek a lőszerhüvelyeket. Az I. rendű panaszos szerint J. T. még hazafelé tartva, az útról is visszalőtt feléjük, ennek ellenére is csak a családi ház előtt keresték a töltényhüvelyeket, az úton nem. Az I. rendű panaszos jelezte a rendőröknek, hogy mindkét gyermeke, 8 éves kislány és 17 éves lánya is asztmás, azonban gyermekei állapotával a rendőrök egyáltalán nem foglalkoztak. Konkrétan nem kérték a mentő kihívását, mert az I. rendű panaszos pánikba esett, és azt sem tudta, hogy gyermekeit nyugtatgassa, vagy élettársával foglalkozzon, akinek a lövéstől zsibbadt a szája. A rendőrök egyáltalán nem adtak tájékoztatást arra vonatkozóan, hogy hol lehet feljelentést tenni, hiába is próbálták azt többször a helyszínen megtenni. Az I. rendű panaszos arra gondolt, hogy a rendőröknek kötelességük ezt hivatalból megtenniük a meghallgatása alapján, mivel a férfi háromszor lőtt élettársa fejére, egyszer mellkasára, egyszer pedig fiára, aki elé ő ugrott oda.

Másnap kiderült, hogy az I. rendű panaszos élettársa a gyanúsított, akit elő akartak állítani, de végül saját autóval ment be a kapitányságra, két rendőrautó kíséretében. Mivel az I. rendű panaszos úgy érezte, hogy ez nincs rendben, augusztus 27-én M. A. német állampolgár társaságában felkereste az S. városi Rendőrkapitányságot, hogy feljelentést tegyen a lövöldöző ellen és panasszal éljen a rendőri intézkedés miatt. Amikor a rendőrök meghallgatták, hogy J. T. ellen akarnak feljelentést tenni, nem akartak velük foglalkozni. Beadványában az I. rendű panaszos azt is megjegyezte, hogy a polgármesternő többször is hangoztatta: jó kapcsolatot ápol az S. és H. városi rendőrökkel. A rendőrök közölték velük, hogy „ők hivatalból megtették, amit kell”, de az I. rendű panaszos szerint rejtély, hogy ez alatt mit értettek. Barátnőjével közölték, hogy addig nem mennek el, míg meg nem tehetik a feljelentést, így érték el, hogy tanúkénti kihallgatásukról jegyzőkönyv készüljön. Az I. rendű panaszos élettársát gyanúsítottként hallgatták ki. Élettársa aláírta a jegyzőkönyvet, de nem élt panasszal a gyanúsítás ellen, mivel azt hitte, hogy a rendőrségi kihallgatás után a panasz lehetősége a kihallgatás módjára vonatkozik. Az I. rendű panaszos úgy véli, hogy ez ügyben sem volt korrekt a rendőrkapitányság munkatársainak tájékoztatása.

3) A beadványhoz csatoltan a Testülethez érkezett egy tanú aláírásával ellátott meghatalmazás, melyen az I. rendű panaszos élettársa, N. N., meghatalmazta az I. rendű panaszost, hogy őt a Testület előtt folyamatban lévő panasz eljárásban teljes jogkörrel képviselje. A meghatalmazást N. N. – akire a Testület a következőkben II. rendű panaszosként hivatkozik – aláírásával ellátta.

4) Az I. rendű panaszos csatolta a jegyzőkönyvet tanúkénti kihallgatásáról. Nyilatkozata szerint élettársával, a II. rendű panaszossal 2012. augusztus 22-én átmentek beszélgetni I. Z. Cs. községbeli lakos édesanyjának háza elé. Az F. utca 37. szám előtt elég sokan beszélgettek, és közöttük elég sok gyerek volt, kb. tízen, tizenhárman lehettek. A beszélgetés jó hangulatban zajlott, a gyerekek játszottak. 19 óra 15 perc körüli időben a ház előtt megállt egy sötét színű terepjáró, melyből hárman szálltak ki (J. T., P. B. és P. I.). Ők hárman odamentek a társaságból valakihez, de ezt a tanú nem nagyon látta, mert éppen az utcán lévő szilvafáról szedte le a termést. A tanú egyszer csak arra lett figyelmes, hogy dulakodás van kialakulóban P. I. és I. Z. között. A dulakodás odáig fajult, hogy mindketten beleestek az árokba, majd J. T. nadrágjának hátsó részéből elővett egy fegyvernek látszó tárgyat, és a tanú mellett álló élettárs feje irányába lőtt három alkalommal. J. T. kb. két méterre állhatott a tanútól és élettársától, aki a lövések következtében megsédült, és ordítani kezdett, hogy a tanú telefonáljon a rendőrségre. Ezek után a tanú 8 éves fiát próbálta megvédeni, mert J. T. folyamatosan lőtt, még hozzá a jelenlévőkre célozva. A tanú élettársa rá is kiabált a férfira, hogy hagyja abba a

lövöldözést, mert gyerekek is vannak közöttük. I. Z. ekkor még mindig az árokban feküdt, és J. T. még az ő fejére is célzott. Miután I. Z. kijött az árokból, még volt némi kiabálás, de a tanú ekkor már csak gyerekeivel foglalkozott. A tanú kérte a hatóságot, hogy járjanak el J. T.-vel szemben, amiért az minden indok nélkül rálőtt élettársára és gyermekeire is. A tanú két gyermeke a történetek óta vele alszik, és orvosi kezelésre szorulnak, mert annyira megviselték őket a történetek.

5) Az I. rendű panaszos csatolta a II. rendű panaszos 2012. augusztus 23-án az S. városi Rendőrkapitányságon gyanúsítottként tett vallomását.

A II. rendű panaszost azzal gyanúsították, hogy a K. Zs.-vel (akinek panaszügyével FRP/719/2012/Pan. ügyszám alatt foglalkozik a Testület), és I. Z.-vel együtt 2012. augusztus 22-én 20 óra 00 körüli időben a Cs. községi F. utca 29 szám előtt előzetes szótávást követően tettleg bántalmazták P. I. Cs. községbeli lakost. Nevezett személy a bántalmazást követően 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett el. Mindezek alapján a II. rendű panaszos megalapozottan gyanúsítható 1 rendbeli, a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 271. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő csoportosan elkövetett garázdaság büntettének elkövetésével.

A II. rendű panaszos elmondta, hogy ő a terhére rótt bűncselekményt nem követte el. A történetek napján 19 óra 30 perc körül kiment I. Z. édesanyjának háza elé Cs. községbe, ahol már többen ültek és beszélgettek. A gyanúsított egy 10-12 fős baráti társasághoz csatlakozott. 20 óra 00 perc körül megjelent P. B., a polgármester élettársával J. T.-vel, valamint édesapjával, P. I.-vel. A gyanúsított nem tudta, hogy minek jöttek oda, csak azt látta, hogy I. Z.-vel kezdtek el beszélgetni, majd mintha verekedni vagy lökdösődni kezdtek volna, de erről nem tudott pontosan beszámolni, mert nem rájuk figyelt. A lökdösődés miatt az árokba is beestek, ekkor már a gyanúsított többedmagával indult feléjük szétszedni őket. A gyanúsított nem is jutott a verekedők közelébe, mert J. T. rálőtt a riasztópisztollyal három alkalommal. A fegyvert a nadrágjából vette elő, de nem lehetett pontosan látni, hogy honnan. A gyanúsított számon kérte, miért lőtt rájuk, és emelt hangon megkérdezte, hogy „Hülye vagy? Minek lövöldözöl?”. J. T. ezt követően tovább lövöldözött, de a gyanúsított azt már nem látta, merre, vagy kire, mert ő a verekedő I. Z.-t és P. I.-t próbálta szétválasztani. A gyanúsított hangsúlyozta, hogy ő csak a verekedőket akarta szétszedni és nem bántott senkit. I. Z. és P. I. az árokban birkóztak, P. I. volt felül, ezért őt a gyanúsított nyakánál fogva leszedte I. Z.-ről. A II. rendű panaszos nem bántotta a férfit, csak leszedte ellenfeléről, mert nem volt senki, aki erre hajlandó lett volna, és közölte P. I.-vel, hogy nyugodjon meg, ő az, valamint rájuk szólt, hogy hagyják abba, mire ők végül is befejezték a verekedést és felálltak. Ezt követően a gyanúsított J. T. felé fordult, és rákiabált, hogy „takarodjon haza a fegyverével együtt”, és csatlakozott hozzá K. Zs. is, aki szintén számon kérte, minek lövöldözik.

A gyanúsított még 80-100 méteren keresztül követte J. T.-t, mivel ellenőrizni akarta, hogy biztosan elmegy-e a fegyverrel. A II. rendű panaszos rögzítette, hogy nem bántalmazott, és nem is fenyegetett meg senkit a jelenlévők közül. A cselekménynek szemtanúja volt élettársa, az I. rendű panaszos, két gyermeke, valamint még több barátja, ismerőse. A gyanúsított vallomása végén úgy nyilatkozott, hogy sem a polgármesterrel, sem a rokonaival nincs nézeteltérése.

6) Az iratok között a Testülethez érkezett egy orvosi látlet, illetve egy ambuláns lap, amelyek I. Z. által a lövés következtében elszenvedett sérüléseket dokumentálják.

A 2012. augusztus 23-án kelt láttelep szerint I. Z. bal felső szemhéján a szempilla fölött középen 5*12 mm-es bőrpír, középen kb 2*2 mm-es fehér elődomborodás, a külső szemzugban 1*1 cm-es bőr alatti lila bevézés keletkezett, kötőhártyája erezett. I. Z.-t szemészeti szakrendelésre irányították. A láttelepre vezetett megjegyzés szerint az orvos szemészeti szakvélemény nélkül nem tudott állást foglalni a sérülés jellegét illetően.

Az ambuláns lap a P. városi Tudományegyetem Szemészeti Klinikáján 2012. augusztus 24-én készült. Az anamnézis szerint 2012. augusztus 22-én I. Z. bal szemét J. T. 1 méter távolságból egy ízben gázpisztollyal meglőtte. A vizsgálat napján I. Z. bal felső szemhéjának közepén a szemhéjszél mentén kis haematoma volt látható.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) Az S. Rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztatása szerint az I. rendű panaszost a helyszínen igazoltatták, illetve jogaira nézve felvilágosították, a II. rendű panaszost pedig igazoltatták. J. T.-t a helyszínen szintén igazoltatták, felvilágosították jogairól, illetve vele szemben szabálysértési feljelentést tettek, és az elkövetés eszközét lefoglalták.

A helyszínre két szolgálati gépjárművel négy járőr érkezett. Tekintettel arra, hogy a bejelentésből nem lehetett megállapítani, hogy történt-e löfegyverhasználat a helyszínen, egy időben érkeztek meg a helyszínre irányított egységek. Az intézkedést egy r. zászlós rendfokozatú járőrvezető kezdte meg. Később még a helyszínre érkezett két fő a bűnügyi helyszínelés lefolytatása végett.

Az intézkedés napján 19 óra 49 perckor érkezett lakossági bejelentés az S. városi Rendőrkapitányság ügyeletére, azzal a tartalommal, hogy Cs. községi F. u. 37. szám előtt az utcán lövöldöznek. Az intézkedés a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő garázdaság büntett megalapozott gyanúja miatt kezdődött meg. A helyszínre érkező rendőröknek a helyszínen tartózkodó kb. 10-15 fős baráti társaság elmondta, hogy a „lövöldöző” a település polgármesterének élettársa, J. T., aki a cselekményt követően a lakóhelyére távozott. Tekintettel arra, hogy a bejelentésben szereplő fegyverről a továbbiakban sem lehetett megállapítani, hogy löfegyver-e, a r. zászlós járőrvezető utasítására a járőrök a feltételezett elkövető lakóhelyéhez vonultak. Miután megállapítást nyert, hogy J. T. a cselekmény során gázriasztó fegyverét használta, Örködő 054/13-as járőrpár a polgármester, élettársa, valamint a polgármester apjának elszámoltatását, és az engedély nélkül tartott gázriasztó fegyver lefoglalását hajtotta végre.

Az Örködő 054/15-ös járőrpár a másik fél elszámoltatása, valamint a helyszín biztosítása iránt intézkedett.

A kapitányságvezető tájékoztatása szerint a rendőrök egyáltalán nem kérték arra a jelenlevőket, hogy segítsenek a töltényhüvelyeket felkutatni. A szemtanúkat egyedül arra kérték, hogy mutassák meg, J. T. a cselekmény elkövetése során merre mozgott a helyszínen. Ennek a tárgyi bizonyítékok (a töltényhüvelyek) helyének meghatározása szempontjából volt jelentősége. A töltényhüvelyek felkutatását a helyszínen tartózkodó rendőrök hajtották végre.

Az intézkedés alá vont személyek az általuk észrevett lőszeres vélt helyét szóban jelezték, a járőrvezető felszólítására azonban azokhoz nem nyúltak, azok helyzetének megjelölését a rendőrök végezték.

A sérüléseket oly módon ellenőrizték, hogy a járőrvezető a helyszínen tartózkodókat szóban nyilatkoztatta, keletkezett-e sérülésük, illetve ezzel kapcsolatban kívánnak-e orvosi ellátásban részesülni. A feltett kérdésekre egy személy válaszolta azt, hogy a durranások hatására sípol a füle, orvosi ellátást azonban nem igényelt.

A polgármester édesapja jelezte, hogy az I. Z.-től kapott ütés következtében jobb szeme feldagadt, elkékült, az orvosi ellátásra vonatkozóan feltett kérdésre azonban kijelentette, hogy saját lábán kíván az ügyeletre menni és ott megvizsgáltatni sérülését. Személyi sérülést a helyszínen tartózkodó felek közül csak rajta lehetett észlelni. A rendőrök tehát segítségnyújtási kötelezettségüknek úgy tettek eleget, hogy a sérülésekről tájékozódtak, majd a sérülésre panaszkodók figyelmét felhívták, hogy kérésükre az OMSZ dolgozóit hívják a helyszínre, ezt azonban a helyszínen tartózkodók közül senki sem kérte. A kapitányságvezető tájékoztatása arra is kitért, hogy a helyszínen I. Z.-nek sem volt látható sérülése, és ezt saját maga is megerősítette nyilatkozatával.

J. T.-vel szemben a rendőrkapitányság szabálysértési feljelentést tett, mely alapján az S. városi Rendőrkapitányság szabálysértési hatósága eljárást indított, amelyben időközben határozat is született. A rendőrkapitányság információi szerint P. I.-t a helyszínen hárman bántalmazták – a bántalmazásban a II. rendű panaszos is részt vett. A bántalmazásnak J. T. vetett véget oly módon, hogy a nála lévő – egyébként engedély nélkül tartott – 9 mm-es Jackal Dual típusú gáz- riasztó fegyverrel több alkalommal figyelmeztetés céljából a levegőbe lőtt. A rendőrségre J. T. az élettársával együtt saját gépkocsival érkezett, mivel ő elsődlegesen nem volt gyanúsított. Tekintettel arra, hogy a rendőrség helyszínre érkezésekor a szabálysértés elkövetése nem volt folyamatban, a rendőrökkel együttműködő volt, riasztófegyverét a rendőri felszólításra önként átadta, előállítása a továbbiakban nem volt indokolt. J. T.-vel szemben a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 33. § (2) bekezdésének f) pontjában foglalt előállítási ok már nem állt fenn, így előállítására a rendőri intézkedés alatt már nem is volt törvényes lehetőség. A rendőrök olyat, miszerint „nem áll rendelkezésre elegendő szolgálati gépjármű”, a helyszínen biztosan nem mondtak.

A kapitányságvezető álláspontja szerint az intézkedés során nem merült fel elfogultság, a részrehajlás-mentesség követelményét maradéktalanul betartották. Az elsődleges intézkedés során három személlyel szemben merült fel bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja (I. Z., K. Zs., valamint a II. rendű panaszos), egy személlyel szemben pedig szabálysértés elkövetésének gyanúja (J. T.). A rendőrök a szükséges és indokolt intézkedéseket valamennyi személy vonatkozásában megtették.

Az I. rendű panaszos gyermeke a rendőri egységek megérkezése előtt 1 db lőszerhüvelyt tett el édesanyja nyilatkozata szerint. A lőszerhüvelyt a gyermek nem adta át a rendőröknek, mert valahol elejtette. A tárgyi bizonyítékot később a gyermek bevonásával találták meg az ingatlan autóbéjárójától kb. 3 méterre, ezt követően pedig a bűnügyi technikus bűnjelként rögzítette.

Az I. rendű panaszos gyermekei az intézkedés kezdetekor már nem is voltak a helyszínen, csak később vonták be a gyermeket a bizonyítási eszköz beszerzése érdekében, amikor kiderült, hogy egy lőszerhüvelyt elvitt. Az I. rendű panaszos kijelentette, hogy J. T. ellen a gázriasztó fegyver használata miatt feljelentést kíván tenni. Ezzel kapcsolatban a rendőrök őt tájékoztatták, hogy J. T. cselekménye hivatalból üldözendő, azzal kapcsolatban a hatóság hivatalból köteles eljárni, így ellene a szabálysértési feljelentést hivatalból megteszik. A kapitányságvezető tájékoztatása szerint valóban elhangzott, hogy feljelentés megtételére később, a nyomozók jelenlétében lesz majd lehetőség, azonban nem olyan kontextusban, amelyben az I. rendű panaszos azt említette. A rendőrök tájékoztatták a társaság tagjait, hogy amennyiben bárkinek azonnal nem észlelhető sérülése keletkezett, 30 nap áll lehetőségükre szakorvosi vélemény beszerzésére, majd az alapján feljelentés megtételére. A tájékoztatást az egybegyűltek arra való tekintettel kapták, hogy egyikük jelezte: számára pszichikai sérülést okozott a cselekmény elszenvedése. A helyszínen intézkedő rendőrök a magánindítvány előterjesztésének lehetőségéről is tájékoztatták az érintetteket, melynek köszönhetően többen úgy nyilatkoztak, hogy zaklatás, becsületsértés és más magánindítványra üldözendő bűncselekmények miatt magánindítványt terjesztenek elő. A kapitányságvezető álláspontja szerint ez azt bizonyítja, hogy az I. rendű panaszos hamisan állította, hogy a rendőrök kizárólag annyit közöltek volna velük, hogy majd a nyomozók jelenlétében lesz majd lehetőség a feljelentések megtételére.

A II. rendű panaszost nem állították elő, hanem a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 67. § (1) valamint (2) bekezdése alapján szóban idézték lakóhelyéről gyanúsított kihallgatásra. A II. rendű panaszos az idézésnek eleget téve saját személygépkocsiján utazott be az S. városi Rendőrkapitányságra, ahol a kihallgatáson megjelent.

Kihallgatását egy r. törzsszáslós rendfokozatú nyomozó végezte el, aki a II. rendű panaszost tájékoztatta, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a Btk. 271. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő garázdaság büntettének megalapozott gyanúja miatt fogják gyanúsítottként kihallgatni. A II. rendű panaszos a gyanúsítás tényét tudomásul vette és megértette, a kihallgatás során pedig együttműködőnek mutatkozott. A férfi a gyanúsítás ténye ellen panasszal nem élt – ezt saját folyóírással is megerősítette a jegyzőkönyv első oldalának alján, továbbá a nyomozó részére sem a vallomásában, sem azon kívül nem jelezte, hogy bármiféle panasza lenne a kihallgatás vagy a rendőri intézkedés módja vagy ténye ellen. A II. rendű panaszos a kihallgatás végeztével általános kérdéseket tett fel a nyomozással kapcsolatban (pl.: meddig tarthat a nyomozás, kaphat-e másolatot az iratokról, ügyvédet mikor hatalmazhat meg, kihez kell fordulni, ha újabb vallomást akar tenni, stb.). A feltett kérdésekre a szükséges felvilágosítást a nyomozó megadta. A kapitányságvezető tudomása szerint a II. rendű panaszos részére a rendőrök semmiféle „kíséretet” nem biztosítottak, véleménye szerint pedig „rendőrautók kísérése”, mint rendőri intézkedés nincs rögzítve a jelenleg ismeretes szabályozókban.

A levélből az is kitűnt, hogy a történetek napján 20 óra 00 perc körüli időben I. Z. korábbi személyes jellegű nézeteltérésük tisztázása céljából hívta otthonába P. I.-t, aki lánya, és lánya élettársa társaságában jelent meg az ingatlannál. A rendőrkapitányság rendelkezésére álló információk szerint I. Z. minden előzmény nélkül bántalmazni kezdte háza előtt P. I.-t, melynek során arcon ütötte, földre rántotta. A bántalmazásba bekapcsolódott a társaságában lévő K. Zs. és a II. rendű panaszos is. A bántalmazásnak végül a jelenlévő J. T. vetett véget oly módon, hogy a nála található, engedély nélkül tartott 9 mm-es gáz-, riasztófegyverrel több

alkalommal figyelmeztetés céljából a levegőbe lőtt. P. I. bántalmazása a riasztólövések leadásával megszakadt, P. B. és élettársa a helyszínt futva elhagyták, míg P. I. gépkocsival távozott, majd távolabb a kocsiba felvette a többieket és otthonába hajtott.

Az elsődleges rendőri intézkedések során adat merült fel arra vonatkozóan, hogy a történetek után I. Z. ittas állapotban személygépkocsiba ült és megpróbálta a helyszínről távozó P. B.-t és élettársát az útról leszorítani.

A kapitányságvezető tájékoztatása szerint az első bejelentést 19 óra 49 perckor a polgármester tette. A Testület részére megküldött tájékoztatásában továbbá arra is kitért, hogy mivel P. B., Cs. község polgármestere érintett volt a cselekmény elkövetésében, a helyi Polgármesteri Hivatal és az S. városi Rendőrkapitányság között fennálló napi munkakapcsolatra való tekintettel a rendőrkapitányság vezetője kizárási kérelemmel fordult a B. Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjéhez, melyben kérte, hogy a főkapitány az S. városi Rendőrkapitányságot a nyomozás lefolytatásából a Be. 38. § (1) bekezdés d) pontja értelmében zárja ki, és annak lefolytatásával más nyomozó hatóságot bízjon meg. A B. Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője 2012. szeptember 7-én kelt határozatával az S. városi Rendőrkapitányság vezetője kérelmének helyt adott és az eljárás lefolytatására az Sz. városi Rendőrkapitányságot jelölte ki.

A J. T.-vel szemben megindult szabálysértési ügyben az S. városi Rendőrkapitányság Szabálysértési Hatósága 2012. szeptember 19-én hozott határozatot, melyben J. T.-t „Lőfegyverrel kapcsolatos szabálysértés” elkövetése miatt 30.000 forintos pénzbírsággal sújtotta, és egyidejűleg a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 18. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a gáz-riasztó fegyvert, valamint a hozzá tartozó 6 db töltényhüvely elkobzását rendelte el. A Testület megkeresésére készült válaszlevél megfogalmazásakor a határozat még nem volt jogerős.

2) 2012. augusztus 22-én az intézkedést foganatosító rendőrök jelentést készítettek a helyszínen tapasztaltakról. A jelentés szerint a II. rendű panaszossal és két társával szemben eljárás indult, mivel egy előzetesen kiprovokált szóváltást követően tettleg bántalmazták P. I. Cs. községbeli lakost, valamint szóban megfenyegették a község polgármesterét azzal, hogy „kitapossák a belét”.

A rendőrök a helyszínen felvilágosítást kértek az erősen ittas állapotban lévő I. Z.-től, aki elmondta, hogy amikor P. I. a polgármester és annak élettársa kíséretében a ház elé érkezett, beszélgetni kezdtek. A beszélgetés során P. I. támadólag emelte fel a kezét, amire I. Z. egy alkalommal megütötte az arcának jobb felét ököllel, ezt követően pedig a földre kerültek, és dülakodni kezdtek. Ekkor J. T. több célzott lövést adott le a nála lévő fegyvernek látszó tárggyal az ő és az ott tartózkodók irányába. I. Z.-t nyilatkoztatását követően alkoholteszteres vizsgálatnak vetették alá, mely 0,97 mg/l értéket mutatott.

A II. rendű panaszos az I. Z. által előadottakat a helyszínen megerősítette, és annyival egészítette ki, hogy megfogta a polgármester édesapját, és elhúzta I. Z.-től, hogy a verekedőket szétválassza. K. Zs., valamint a helyszínen tartózkodó egyéb, a II. rendű panaszos baráti társaságába tartozó személyek vallomása a fent kifejtettekkel megegyezett.

Az S. városi Rendőrkapitányság munkatársai külön jelentést készítettek P. B., P. I. és J. T. otthonukban lefolytatott meghallgatásáról, azonban a nyilatkozatok olyan releváns információt, amelyet a Testület a korábbiakban ne ismertetett volna, nem tartalmaztak.

A rendőrkapitányság mellékelte a J. T.-vel szemben megtett szabálysértési feljelentést is, amely rögzíti, hogy J. T. a terhére rótt szabálysértés elkövetését elismerte, fegyverét pedig a helyszínelés alkalmával lefoglalták.

3) 2012. október 18-án a II. rendű panaszos és K. Zs. kihallgatását végző r. zászlós is készített jelentést. A r. törzszászlós megerősítette, hogy a II. rendű panaszost az ellene garázdaság miatt folyamatban lévő büntetőügyben szóban idézték gyanúsítottkénti kihallgatásra lakóhelyéről, aki saját személygépkocsiján, önként jelent meg a rendőrkapitányságon. A II. rendű panaszos részére a r. törzszászlós tudomása szerint semmiféle „kíséretet” nem biztosítottak, ilyen jellegű rendőri intézkedésről a r. törzszászlós szerint a jelenleg ismeretes szabályozók nem is tesznek említést.

A II. rendű panaszost a r. törzszászlós személyesen tájékoztatta, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján gyanúsítottként fogják kihallgatni a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő garázdaság büntettének megalapozott gyanúja miatt. A II. rendű panaszos a tájékoztatást megértette, és az ellen nem élt panasszal. A férfi a kihallgatás végeztével általános kérdéseket tett fel a nyomozással kapcsolatban, melyekre a r. törzszászlós a szükséges felvilágosítást megadta, továbbá a jegyzőkönyvek másolatait kiadta, illetve nevét, és az S. városi Rendőrkapitányság telefonszámát is rögzítette az iratokon, hogy további kérdések esetén a II. rendű panaszos rendelkezésére állhasson.

4) 2012. október 17-én az S. városi Rendőrkapitányság H. városi rendőrőrsének rendőrei két külön jelentést készítettek. A jelentések tartalma a kapitányságvezető jelen állásfoglalás II. részének 1) pontja alatt ismertetett levelének tartalmával lényegében megegyezik. A jelentések egyikében egy r. főtörzsrőrmester a kapitányságvezető levelében foglaltakat kiegészítve megjegyzi, hogy a II. rendű panaszossal, és társaival szemben foganatosított elsődleges intézkedések során megállapítást nyert: ittas állapotukból kifolyólag nem voltak olyan állapotban, hogy gyanúsítottként lehessen kihallgatni őket.

5) Az S. városi Rendőrkapitányság a Testület rendelkezésére bocsátotta rádióforgalmazás hanganyagát. A megküldött CD-lemezen található 46 db hangfelvételt a Testület meghallgatta. A felvételeken a helyszínen intézkedő rendőrök egyike a központ kérdésére 20 óra 23 perckor kijelenti, hogy nem éles löfegyverrel, hanem riasztófegyverrel adták le a lövéseket. 20 óra 24 perc körüli időben az egyik rendőr tájékoztatást nyújt a központnak a helyszínen tapasztaltakról, és két különböző verziót ad elő a történetekkel kapcsolatban. Az egyik változatban az I. és II. rendű panaszos barátainak felelőssége dominál a konfliktus kialakulásában, a másokban pedig a polgármester társaságáé – a hangfelvétel szerint pedig a helyszínen tartózkodó személyek különböző előadásai alapján az események mindkét módon megtörténhettek. A felvételek készültének időpontjában a meghallgatásokat végző rendőr szerint még nem volt tisztázható, pontosan mi történt, ugyanakkor megjegyzi, hogy a tényállás tisztázásához a helyszínen tartózkodó valamennyi személyt meg kell hallgatni. A felvételen hallható utalás arra nézve, hogy a vita valamennyi résztvevője elő kívánja terjeszteni magánindítványát a történetekkel kapcsolatban.

A rendőrkapitányság tájékoztatta a Testületet, hogy az intézkedés napján tett bejelentésekről készült hangfelvételeket az Rtv. 42. § (7) bekezdésének a) pontja következményeként már nincs lehetőségük kiadni.

A rendőrkapitányságról a történetekkel kapcsolatban egyéb iratok is érkeztek a Testülethez, azonban mivel azok a korábbiakban ismertetett dokumentumok tartalmát ismételik, külön ismertetésüktől a Testület eltekint.

III.

1) A panaszbeadványban előadott sérelmekkel kapcsolatban a Testületnek elsőként saját hatáskörét kellett vizsgálat alá vonnia.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint, akinek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

A jogszabályhely alapján a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházatsomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlátás stb.),

tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Beadványában az I. rendű panaszos sérelmezte, hogy a helyszínen megjelent rendőröknél a társaság tagjai nem tehettek feljelentést, illetve azt állította, hogy csak akkor közölték élettársával, a II. rendű panaszossal, hogy csoportos garázdasággal gyanúsítják, amikor bekísérték a rendőrkapitányságra.

A feljelentés fogalmának alapjául a Testület – törvényi meghatározás hiányában – a belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozó hatóságok nyomozásának részletes szabályairól és a nyomozási cselekmények jegyzőkönyv helyett más módon való rögzítésének szabályairól szóló 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet (a továbbiakban: Nyor.) vonatkozó rendelkezését vette. A Nyor. 100. §-a szerint a feljelentés: minden olyan, formához nem kötött – a büntetőeljárás megindítására vagy lefolytatására jogosult szerv vagy más hatóság, illetve a bíróság tudomására hozott – közlés, amely meghatározott vagy ismeretlen személy által elkövetett bűncselekmény gyanújára utaló tényállítást, illetve adatot tartalmaz.

Jelen esetben a panaszosok a büntetőeljárás körébe tartozó mulasztásokat is sérelmeztek, melyek megítélésére a Testületnek – fő szabály szerint – nincs hatásköre. A rendőrség büntetőeljárási tevékenységét a Testület – az Rtv. 11. § (1) bekezdése alapján – csak olyan esetekben vizsgálja, amikor a panaszosnak a Be. alapján speciális jogorvoslat nem áll a rendelkezésére.

A Testület ennek a kérdésnek a vizsgálatánál figyelemmel volt a legfőbb ügyész helyettesének 2010. október 7-én kelt, a testületi hatáskör kérdésében írt tájékoztató levelére, amely szerint a Be. 196. §-a szerinti panasz célja a nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatba nem foglalt döntésével, intézkedésével szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. Ezért a legfőbb ügyész helyettese úgy véli, hogy a Be. 196. §-ában foglalt panasz a Be.-ben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése, vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása – így pl. a feljelentés felvételének elmulasztása – miatti jogsérelem esetén előterjeszthető.

Tekintettel arra, hogy jelen esetben a feljelentés felvételének elmulasztásával szemben a panaszosok a büntetőeljárásra vonatkozó szabályok szerint jogorvoslattal élhetnek, illetve élhettek volna, a Testület e kérdésben hatáskörének hiányát állapította meg, ugyanakkor vizsgálta, megfelelő tájékoztatást nyújtottak-e a rendőrök részükre a feljelentés megtételével kapcsolatban.

Hasonlóképpen a büntetőeljárás keretébe tartozó kérdésként kezelte a Testület a II. rendű panaszos gyanúsítás közlésére vonatkozó sérelmét, ezért arra nézve szintén megállapította hatáskörének hiányát.

IV.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették az I. és II. rendű panaszosok Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) II. cikkében rögzített emberi méltósághoz való jogából levezethető testi épséghez fűződő alapvető jogát, XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes és részrehajlásmentes eljáráshoz fűződő jogát, valamint a II. rendű panaszosnak az Alaptörvény IV. cikkében biztosított személyes szabadsághoz való jogát is – az alábbiak szerint.

A)

A Testület a panaszosok sérelmeit két részre osztva vizsgálta: elsőként az intézkedés azon elemeit értékelte, melyek mind az I., mind a II. rendű panaszos alapvető jogait érintették.

1) Az I. rendű panaszos beadványában számos olyan elemét emelte ki a rendőri intézkedésnek, melyek véleménye szerint azt valószínűsítik, hogy az intézkedő rendőrök eljárásuk során elfogultak voltak a polgármester és élettársa javára.

Az I. rendű panaszos egyebek mellett előadta, hogy a rendőrök a „lövöldözőt” nem vitték el kihallgatásra, mondván, nincs rá kapacitásuk, illetve megjegyezte, hogy a rendőrök állították, hogy „ők hivatalból megtették, amit kell”, azonban máig rejtély, ez alatt mit értettek.

A Testület gyakorlata fényében ahhoz, hogy a valamely rendőri intézkedés elmulasztását sérelmező személy alapjogának érintettsége olyan fokban megállapítható legyen, amely a Testület eljárását megalapozza, az szükséges, hogy a kérdéses jogsértés a panaszost személyében valamilyen módon érintse, még akkor is, ha annak nem a panaszos a közvetlen elszenvedője.

A Testület megállapítása szerint önmagában az a körülmény, hogy a rendőrök egy másik személyt nem állítottak elő, illetve vele szemben nem tettek feljelentést, nem alkalmas arra, hogy akár az I., akár a II. rendű panaszos alapjogának sérelmét eredményezze. Ugyanakkor a panaszbeadványban kifejtetteket áttekintve a Testület úgy találta, hogy az előállítás elmulasztása és a feljelentés megtételének állítólagos elmulasztása az I. rendű panaszos vélekedése szerint annak megnyilvánulása is lehetett, hogy a rendőrök nem teljesítették a részrehajlásmentes intézkedés követelményét, ezért erre nézve értékelte az iméntieket. A Testület álláspontja szerint az intézkedés esetleges részrehajló jellege mind az I., mind a II. rendű panaszos tisztességes és részrehajlásmentes eljáráshoz fűződő alapvető jogát érintette.

Az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdése szerint a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettekkel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személyük – bármely okból – a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves).

Az érintett rendőrkapitányság vezetője egyértelműen cáfolta, hogy elfogultan jártak volna el az intézkedő rendőrök, és rögzítette, hogy kollégái a részrehajlás-mentesség követelményét maradéktalanul betartották.

A kapitányságvezető tájékoztatása szerint a „lövöldözőt” a helyszínen igazoltatták, felvilágosították jogairól, illetve vele szemben szabálysértési feljelentést tettek és az elkövetés eszközét lefoglalták. A férfi azért érkezett saját gépkocsijával a rendőrkapitányságra, mivel elsődlegesen nem ő volt a gyanúsított. Tekintettel arra, hogy a rendőrség helyszínre érkezésekor a szabálysértés elkövetése nem volt folyamatban, a rendőrökkel együttműködő volt, riasztófegyverét a rendőri felszólításra önként átadta, előállítása a továbbiakban nem volt indokolt, tehát vele szemben az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontjában foglalt előállítási ok már nem állt fenn, így előállítására a rendőri intézkedés alatt már nem is volt törvényes lehetőség. A kapitányság egyúttal cáfolta, hogy a rendőrök azt mondták volna, „nem áll rendelkezésre elegendő szolgálati gépjármű”.

Az elsődleges intézkedés során három személlyel szemben merült fel bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja (I. Z., K. Zs., valamint a II. rendű panaszos), a polgármester élettársa esetében pedig szabálysértés elkövetésének gyanúja jöhetett szóba. A rendőrök – a jelentések szerint – a szükséges és indokolt intézkedéseket valamennyi személy vonatkozásában megtették.

Tekintettel arra, hogy a „lövöldöző” személyes adatait az iratok tartalmazták, a szabálysértési feljelentést pedig a rendőrkapitányság mellékelte, a Testület tényként kezelte, hogy a szabálysértés elkövetőjét a helyszínen igazoltatták, és vele szemben valóban megtették a szabálysértési feljelentést. A J. T.-vel szemben megindult szabálysértési ügyben az S. városi Rendőrkapitányság Szabálysértési Hatósága 2012. szeptember 19-én hozott határozatot, melyben J. T.-t „Lőfegyverrel kapcsolatos szabálysértés” elkövetése miatt 30.000 forintos

pénzbírsággal sújtotta, és egyidejűleg a Szabs. tv. 18. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a gáz-riasztó fegyvert, valamint a hozzá tartozó 6 db töltényhüvely elkobzását rendelte el.

A Testület álláspontja szerint az a tény, hogy az elkövetőt igazolhatóan kihallgatásra idézték, vele szemben a szabálysértési feljelentést megtették, illetve az eljárást lefolytatták, kellőképpen cáfolja a panaszosok egyoldalú eljárásra vonatkozó sérelmeit.

A rádióforgalmazás hanganyaga a Testület meggyőződését tovább erősítette: az intézkedő rendőrök egyike a központ kérdésére a történetekről mindkét fél álláspontját ismertetve számol be, és arra is felhívja a figyelmet, hogy a helyszínen tartózkodók különböző előadásai alapján mind a panaszosok, mind a polgármester társasága lehetett okozója a történeteknek. Az intézkedő rendőr a központnak külön hangsúlyozta, hogy a tényállás tisztázásához a helyszínen tartózkodó valamennyi személyt meg kell hallgatni.

A fentiek alapján a Testület kimondta, hogy a rendőri intézkedés nem volt részrehajló, így az I. és II. rendű panaszosok tisztességes és részrehajlásmentes eljáráshoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet.

2) Az I. rendű panaszos sérelmezte, hogy a helyszínt egyáltalán nem biztosították a rendőrök, sőt, a töltényhüvelyek összeszedésében baráti társaságával együtt közre kellett működnie. Mivel a töltényhüvelyek összeszedésében a panaszbeadvány szerint a komplett baráti társaság részt vett, a Testület az I. rendű panaszos sérelmét a II. rendű panaszosra kiterjedően is vizsgálta.

Az Rtv. 43. §-a alapján a rendőr feladata ellátása során jogosult megtiltani, illetőleg megakadályozni, hogy valamely bűncselekmény, szabálysértés, baleset, egyéb esemény helyszínét megváltoztassák.

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 8. §-ának (3) bekezdése szerint, ha a szándékos bűncselekmény elkövetésének helyszínén tetten ért vagy a menekülő elkövető elfogására nincs mód, a rendőr haladéktalanul intézkedik az elfogás és – szükség esetén – a helyszín biztosítása iránt.

A helyszínbiztosítás részletes szabályait szintén a Szolgálati Szabályzat rendezi, 8. pontja alatt. A 11. § (1) bekezdése szerint a helyszínt biztosító rendőr

- a) elsősegélyben részesíti vagy részesítteti azokat, akik az esemény során megsérültek vagy megbetegedtek, valamint más ok miatt segítségre szorulnak,
- b) a szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten ért elkövetőt elfogja, a tanúkat visszatartja, az eseményben érintetteket, az eseményt észleelőket feltartóztatja,
- c) az illetéktelen személyeket a helyszínről eltávolítja,
- d) a helyszínt körülhatárolja, eredeti állapotában megőrzi,
- e) megállapítja és megfigyeli, hogy megváltoztatták-e a helyszínt, miben változtatták meg, ha igen, ki és miért,
- f) a közrendet zavaró cselekményeket, forgalmi torlódásokat megszünteti,
- g) az eseményt szolgálati előjárójának azonnal jelenti,
- h) feljegyezi, hogy a sérültet milyen rendszámú mentő gépkocsival, hova szállították el,
- i) nyomon üldözés lehetősége esetén az üldözést késedelem nélkül teljesíti, valamint

j) a helyszínrre megérkező szemlebizottság vezetőjének jelentést tesz.

Az Rtv. idézett szakasza nem teszi minden esetben feltétlenül kötelezővé a helyszín biztosítását. Ugyanakkor a Testület ehelyütt utal a rendőrség Rtv. 13. § (1) bekezdése szerinti intézkedési kötelezettségére, kiemelve, hogy mindig az adott helyzetben kell az intézkedő rendőrnek mérlegelnie, felmerül-e olyan bűncselekmény gyanúja, melynek tisztázásához a helyszín megőrzése szükséges lehet. A konkrét esetben a rendőrség elsődleges megítélése szerint akár a panaszos és társasága, akár a másik fél állításai fedhették a valóságot, és több bűncselekmény (visszaélés lőfegyverrel vagy lőszerrel, illetve garázdaság) gyanúja is felmerülhetett – volt tehát olyan indok, mely a Testület álláspontja szerint a helyszín biztosítását indokolta.

A rendőrkapitányság vezetője a Testülettel közölte, hogy a bejelentésben szereplő fegyverről nem lehetett azonnal megállapítani, lőfegyver-e, ezért a rendőrök a járőrvezető utasítására közösen az állítólagos elkövető felkutatására indultak. Miután megállapítást nyert, hogy J. T. gázriasztó fegyvert használt, az egyik járőrpár megkezdte elszámoltatását, valamint intézkedett a riasztófegyver lefoglalása iránt. A másik járőrpár ezt követően biztosította a Cs. községi F. u. 37. szám előtti helyszínt. A kapitányság tájékoztatása szerint a rendőrök egyáltalán nem utasították arra a panaszosok baráti társaságát, hogy segítsenek a töltényhüvelyeket felkutatni, csupán arra kérték őket, mutassák meg merre mozgott J. T. a lövések leadásakor. Ennek a töltényhüvelyek helyének meghatározása szempontjából volt jelentősége, melyeket a helyszínen tartózkodó rendőrök kutattak fel. Az intézkedés alá vont személyek az általuk észrevett löszerek helyét szóban jelezték, a járőrvezető felszólítására azonban azokhoz nem nyúltak. A töltényhüvelyek helyzetét a rendőrök megjelölték.

A Testület álláspontja szerint a Szolgálati Szabályzat 8. § (3) bekezdésének megfogalmazása a rendőri intézkedések fontossági sorrendjét jelöli ki. A Szolgálati Szabályzat idézett rendelkezése szerint a rendőrség elsődleges teendője a tetten ért vagy a menekülő elkövető elfogása, a helyszín biztosítása iránt pedig csak akkor kell intézkedni, ha ez nem lehetséges, és akkor is csak abban az esetben, ha a rendőrség ezt szükségesnek itéli. A hivatkozott szakasz ezt az eljárási rendet ráadásul kifejezetten szándékos bűncselekmény elkövetésének helyszínére nézve írja elő – ugyanakkor a helyszínen felmerült adatok alapján egyáltalán nem volt tisztázható, hogy egyáltalán bűncselekmény történt-e.

A Testület álláspontja szerint nem követtek el szakmai hibát a rendőrök, amikor elsőként a menekülő elkövető nyomába eredtek, és megkísérelték felderíteni, hogy történt-e bűncselekmény egyáltalán. A Testület ehelyütt utal rá, hogy az utóbb meghozott szabálysértési határozat fényében tényként kezelhető: bűncselekmény nem történt, J. T. a Szabs. tv. szerinti „Lőfegyverrel kapcsolatos szabálysértés” tényállását valósította meg magatartásával.

A panaszbeadvány szerint később a jelenlévő személyeknek is közre kellett működniük a bizonyítékok összegyűjtésében, azonban e közreműködés módját a rendőri jelentések és az I. rendű panaszos merőben más jellegűnek írták le. Az I. rendű panaszos szerint ő és társasága szedték össze a töltényhüvelyeket, a kapitányságvezető tájékoztatása szerint ugyanakkor valójában arról volt szó, hogy a rendőrök megkérték a szemtanúkat, hogy mutassák meg az elkövető mozgásának irányát. A Testület álláspontja szerint ezen utóbbi, a panaszosokhoz, mint szemtanúkhöz intézett felhívás kifejezetten logikus módon segítette volna a bizonyítékok felkutatását, ugyanakkor semmiképpen nem állta volna ki a jogszerűség próbáját, ha a rendőrök valóban a szemtanúkat bízzák meg a bizonyítékok összegyűjtésével.

Az I. rendű panaszos beadványában arra is kitért, hogy kiskfia egy általa talált töltényhüvelyt adott az egyik rendőrnek, melyről azt gondolta, bizonyítékul szolgál, azonban pár órával később ezt a rendőr nem találta, és azt állította, hogy ő nem kapott efféle bizonyítékot. Az I. rendű panaszos később megtalálta a töltényhüvelyt a szolgálati gépjármű mellett a fűben. A kapitányságvezető ezzel kapcsolatban a Testületet arról tájékoztatta, hogy az I. rendű panaszos gyermeke a rendőri egységek megérkezése előtt 1 db lőszerhüvelyt tett el édesanyja nyilatkozata szerint. A lőszerhüvelyt a gyermek nem adta át a rendőröknek, mert valahol elejtette. A tárgyi bizonyítékot később a gyermek bevonásával találták meg az ingatlan autóbejárójától kb. 3 méterre, ezt követően pedig a bűnügyi technikus bűnjelként rögzítette. A kapitányságvezető tájékoztatása szerint ugyanakkor a gyermekek az intézkedés kezdetekor nem voltak a helyszínrre, a kisiút csak később vonták be a bizonyítási eszköz beszerzése érdekében, mikor kiderült, hogy bizonyítékot vitt el a helyszínről.

A Testület a rendőrkapitányság és az I. rendű panaszos által előadottak közötti ellentmondás feloldására alkalmas bizonyíték hiányában nem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy pontosan hogyan működött közre a panaszosok társasága a bizonyítékok összegyűjtésében, így nem juthatott más következtetésre, minthogy az I. és II. rendű panaszosok tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme a helyszín biztosításával kapcsolatban nem volt megállapítható.

3) Az I. rendű panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök ahelyett, hogy azonnal segítséget nyújtottak volna a sértetteknek, csak az elkövető személye felől tudakozódtak, majd távoztak is. Az I. rendű panaszos jelezte a rendőröknek, hogy mindkét gyermeke asztmás, azonban a rendőrök gyermekei állapotával sem foglalkoztak.

A Testület kérdésére az I. rendű panaszos beszámolt róla, hogy ugyan konkrétan nem kérték a mentő kihívását, ez nagyrészt a történetek által kiváltott pániknak volt köszönhető – az I. rendű panaszos elmondása szerint azt sem tudta, hogy gyermekeit nyugtatgassa, vagy a II. rendű panaszossal foglalkozzon, akinek a lövéstől zsibbadt a szája.

Az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 24. §-ának (1) bekezdése szerint pedig a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulóknak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.

Megkeresésében a Testület azt a kérdést tette fel az intézkedést fogantató rendőröknek, hogy ellenőrizték-e, és ha igen, mikor ellenőrizték, hogy megsérült-e valaki a történetek során.

A kapitányságvezető tájékoztatásában pontról pontra, a Testület által feltett kérdések alatt megfogalmazva adta meg válaszait. A fenti kérdés alatt azt az információt közölte, hogy a járőrvezető a helyszínen lévőket szóban nyilatkoztatta, keletkezett-e sérülésük, illetve kívánnak-e orvosi ellátásban részesülni. A feltett kérdésre egy személy adott olyan választ, hogy a durranások hatására sípol a füle, azonban az orvosi ellátásra nem tartott igényt. A kapitányságvezető szerint a polgármester édesapja, P. I. jelezte, hogy a kapott ütéstől jobb szeme feldagadt, de kijelentette, hogy saját lábán kíván az orvosi ügyeletre bemenni.

Tekintettel arra, hogy az intézkedő rendőrök a Testület kifejezett kérése ellenére sem nyilatkoztak arról, hogy mikor kísérelték meg kideríteni, vannak-e sérültek, a Testület abból indult ki álláspontjának kialakításakor, hogy ha a rendőrök felajánlották segítségüket, az az intézkedés végén történhetett.

A Testület álláspontja szerint az iratanyag alapján tényként kezelhető, hogy a helyszínen nagy számban voltak jelen a panaszosok ismeretségi körébe tartozó személyek, és egyikük egészségügyi állapota sem tette lehetetlenné, hogy amennyiben ez szükséges, értesítsék a mentőket, vagy jelezzék a rendőröknek igényüket az azonnali orvosi ellátásra. Az I. rendű panaszos saját maga sem állította, hogy orvosi ellátásra szorult volna, a II. rendű panaszosnak pedig azonnali orvosi beavatkozást igénylő, látható sérülése nem keletkezett. Mivel a helyszínen tartózkodó személyek személyes szabadságát a rendőrség nem korlátozta, és semmilyen körülmény nem gátolta, hogy orvosi ellátásukról maguk gondoskodjanak, a Testület nem találta jogszerűtlennek, hogy a rendőrök elsődlegesen az elkövető felkutatása érdekében tettek lépéseket.

Mindezek alapján a Testület megállapította, hogy a rendőrség eljárása a panaszosok testi épséghez való jogát nem sértette.

A Testület szükségesnek látja megjegyezni, hogy a gyermekeket illetően a rendőrkapitányság és az I. rendű panaszos állításai arra nézve is ellent mondanak egymásnak, jelen voltak-e a gyermekek egyáltalán az intézkedés kezdetén.

4) A Testület vizsgálta, pontosan milyen tájékoztatást nyújtottak a rendőrök a panaszosoknak a feljelentés előterjesztésével kapcsolatban.

A Testület ehelyütt ismételten utal az Rtv. 24. §-ának (1) bekezdésére, mely szerint a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.

A kapitányságvezető tájékoztatása szerint a rendőrök azt közölték az egybegyűlt, feljelentés megtételére irányuló szándékukat kifejező személyekkel, hogy J. T. cselekménye hivatalból üldözendő, azzal kapcsolatban a hatóság hivatalból köteles eljárni, így ellene a szabálysértési feljelentést hivatalból megteszik. A kapitányságvezető tájékoztatása szerint valóban elhangzott, hogy feljelentés megtételére később, a nyomozók jelenlétében lesz majd lehetőség, azonban nem olyan kontextusban, amelyben azt az I. rendű panaszos említette. A rendőrök tájékoztatták a társaság tagjait, hogy amennyiben bárkinek azonnal nem észlelhető sérülése keletkezett, 30 nap áll lehetőségére szakorvosi vélemény beszerzésére, majd az alapján feljelentés megtételére. A tájékoztatást az egybegyűlték arra való tekintettel kapták, hogy egyikük jelezte: számára pszichikai sérülést okozott a cselekmény elszenvedése. A helyszínen intézkedő rendőrök a magánindítvány előterjesztésének lehetőségéről is tájékoztatták az érintetteket, melynek köszönhetően többen úgy nyilatkoztak, hogy zaklatás, becsületsértés és más magánindítványra üldözendő bűncselekmények miatt magánindítványt terjesztenek elő.

A Szabs. tv. 78. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy a szabálysértési eljárás feljelentés, vagy a szabálysértési hatóság vagy a bíróság hivatali hatáskörében szerzett tudomása, illetve a helyszíni bírság kiszabására jogosult szerv vagy személy általi észlelés alapján indul meg. A feljelentést szóban vagy írásban bármely személy vagy szerv megteheti. A szóban tett feljelentést jegyzőkönyvbe kell foglalni, vagy arról feljegyzést kell készíteni [(2)].

Figyelemmel arra, hogy azonnal nem volt tisztázható, szabálysértés, vagy bűncselekmény elkövetéséről volt-e szó, a Testület idézi a Be. vonatkozó rendelkezéseit is.

A Be. 170. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy a nyomozás az ügyésznek vagy a nyomozó hatóságnak hivatali hatáskörében, valamint a nyomozó hatóság tagjának hivatali minőségében tudomására jutott adatok alapján, vagy feljelentésre indul meg. A Be. 171. §-ának (1) bekezdése szerint bűncselekmény miatt bárki tehet feljelentést [...], a (2) bekezdés szerint pedig a hatóság tagja és a hivatalos személy, továbbá, ha külön törvény előírja, a köztestület köteles a hatáskörében tudomására jutott bűncselekményt – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelenteni. A feljelentést rendszerint az ügyésznél vagy a nyomozó hatóságnál kell írásban vagy szóban megtenni. A szóban tett feljelentést jegyzőkönyvbe kell foglalni. A feljelentést nyomban nyilvántartásba kell venni [172. § (1)].

A Testület álláspontja szerint a rendőrség mindenképpen helyesen állította, hogy a J. T. által elkövetett cselekmény miatt a hatóság hivatalból köteles eljárni, ugyanakkor tájékoztatása pontatlan volt, mivel mind a Be., mind a Szabs. törvény rendelkezéseiből következik, hogy feljelentést a hatóság hivatalos észlelésétől teljesen függetlenül bárki tehetett volna.

A tájékoztatás tökéletlenségei ellenére ugyanakkor a Testület értékelte, hogy a feljelentést J. T.-vel szemben megtették és az elkövetőt felelősségre is vonták, tehát a cél, melyet a panaszosok a feljelentés megtételével elérhettek volna, a rendőrség hivatalból megtett feljelentése nyomán is maradéktalanul megvalósult.

Mindezek alapján a Testület megállapította, hogy a panaszosok részére nyújtott tájékoztatás nem okozta tisztességes eljáráshoz való joguk sérelmét.

B)

Mivel az intézkedésnek voltak olyan elemei, melyek kizárólag a II. rendű panaszos alapvető jogait érintették, a Testület ezeket külön vizsgálta állásfoglalásában.

1) A panaszosok otthonánál az intézkedés másnapján rendőrök jelentek meg, akik közölték, hogy a II. rendű panaszost „be akarják vinni”. A II. rendű panaszos – az I. rendű panaszos állítása szerint – nem ült be a rendőrautóba, hanem saját kocsijával ment be a rendőrségre, rendőri kísérettel.

Az előadottakkal kapcsolatban a Testület elsőként azt kísérelte meg tisztázni, hogy pontosan milyen jogszabály alapján, milyen intézkedést vagy eljárási cselekményt fogantatosítottak a rendőrök a II. rendű panaszossal szemben.

Az Rtv. 33. § (2) b) pontja értelmében a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható.

A Be. 67. §-ának (1) bekezdése szerint ha a Be. kivételt nem tesz, a bíróság, az ügyész és a nyomozó hatóság azt idézi, akinek a jelenléte az eljárási cselekménynél kötelező, illetőleg azt értesíti, akinek a jelenléte nem kötelező, de azt a törvény lehetővé teszi. Akit megidéztek, köteles az őt megidéző bíróság, ügyész, illetőleg nyomozó hatóság előtt megjelenni. Az idézett szakasz (2) bekezdése szerint pedig, az idézés és az értesítés írásban, illetőleg más alkalmas módon vagy eszközzel – különösen távbeszélő, telefax, számítógép útján – vagy a

bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság előtti személyes megjelenés alkalmával szóban történik.

Az I. rendű panaszos előadása és a rendőrkapitányság álláspontja a történeteket illetően ellentmond egymásnak. Az I. rendű panaszos szerint élettársát a rendőrök lényegében „bevitték”: tehát azt állítja, hogy valójában előállították a rendőrkapitányságra. A II. rendű panaszosnak nem kellett beülnie a rendőrautóba, ugyanakkor haladéktalanul be kellett mennie a rendőrkapitányságra, és a rendőrök egészen a kapitányság épületéig kísérték.

A Testület álláspontja szerint, amennyiben az I. rendű panaszos állításai a valóságnak megfelelnek, akkor akár milyen módon dokumentálta a rendőrkapitányság a történeteket, valójában előállításként kell értékelni az intézkedést, hiszen a II. rendű panaszos a rendőri kényszer hatására ment be a kapitányságra.

A kapitányságvezető tájékoztatása szerint ezzel szemben a II. rendű panaszost nem állították elő, hanem a Be. 67. § (1) valamint (2) bekezdése alapján szóban idézték lakóhelyéről gyanúsított kihallgatásra. A férfi az idézésnek eleget téve saját személygépkocsiján utazott be az S. városi Rendőrkapitányságra, ahol a kihallgatáson megjelent, vele szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedésre egyáltalán nem került sor. A II. rendű panaszos kihallgatását végző r. zászlós arra is kitért jelentésében, hogy a szóbeli idézés eredményeképpen önkéntesen ment be saját autójával a rendőrségre. A II. rendű panaszos részére a r. törzssászlós tudomása szerint semmiféle „kíséretet” nem biztosítottak, sőt, arra is utalt, hogy a jelenleg ismeretes szabályozók fényében a „kísérés” nem értelmezhető jogi kategória.

Mivel a rendelkezésre álló adatok alapján a Testület nem tudta megnyugtatóan tisztázni, hogy valójában előállítást foganatosítottak a II. rendű panaszossal szemben, vagy a Be. alapján szóbeli kihallgatásra idézték, nem volt lehetősége abban a kérdésben állást foglalni, hogy a rendőri intézkedés járhatott-e személyes szabadsághoz fűződő alapvető jogának sérelmével.

A Testület egyúttal megjegyzi, hogy amennyiben tartalmilag valóban a Be. szerinti idézés személyes közlése céljából vonultak ki a rendőrök a panaszosok lakására, akkor a Testületnek a jelen állásfoglalás III. rész 1) pontja alatt már kifejtett okok miatt hatáskör hiányában lehetősége sem lett volna a történetek vizsgálatára.

2) Beadványában az I. rendű panaszos arra is utalt, hogy a II. rendű panaszos nem kapott korrekt tájékoztatást azzal kapcsolatban, pontosan mit jelent a gyanúsítás elleni panasz jogintézménye, ezért nyilatkozott úgy, hogy panaszt előterjeszteni nem kíván.

Az I. rendű panaszos szerint élettársa azt hitte, hogy a rendőrségi kihallgatás után a panasz lehetősége a kihallgatás módjára vonatkozik.

A Testület ezzel kapcsolatban utal az Rtv. 24. §-ának (1) bekezdésére, melyre többek között jelen állásfoglalás IV. rész A) fejezetének 4) pontja alatt is hivatkozott a rendőrség számára előírt felvilágosítási kötelezettség kapcsán.

A II. rendű panaszos kihallgatását végző r. törzssászlóst a Testület megkeresésére az érintett rendőrkapitányság nyilatkoztatta a történetekkel kapcsolatban. A r. törzssászlós határozottan úgy nyilatkozott, hogy a II. rendű panaszossal ismertette a gyanúsítás tényét, melyet a férfi

tudomásul vett és megértett. A II. rendű panaszos saját folyóírásával erősítette meg a jegyzőkönyv első oldalának alján, hogy a gyanúsítás ténye ellen panasszal nem él, és a későbbiekben sem utalt ennek ellenkezőjére. A kihallgatást végző rendőr emlékei szerint a kihallgatás végeztével általános kérdéseket is feltett a nyomozással kapcsolatban, melyre személyesen ő adta meg a megfelelő válaszokat.

A Testület részére az I. rendű panaszos juttatta el a gyanúsított ki hallgatás jegyzőkönyvét, melyen szerepel a figyelmeztetés, hogy a gyanúsított a Be. 196. §-a alapján a gyanúsítás ténye miatt panaszt tehet. A jegyzőkönyven szerepel a II. rendű panaszos kézzel írott, szó szerinti válasza: „Panaszt nem teszek, bűncselekményt nem követtem el”.

A kihallgatást végző r. törzsszáslós álláspontja szerint a panaszos megfelelő tájékoztatás birtokában töltötte ki az előírt dokumentumokat, az I. rendű panaszos szerint ugyanakkor ez az állítás nem felel meg a valóságnak. A Testület utólag nem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy értette-e a panaszos, pontosan miről nyilatkozik a gyanúsított ki hallgatásról felvett jegyzőkönyvben, illetve az is kérdéses, hogy amennyiben nem értette, jelezte-e egyáltalán problémáját a kihallgatását végző rendőrnek.

Mivel a felek előadásai alapján a tényállás nem volt tisztázható, a Testület kénytelen volt arra a következtetésre jutni, hogy a II. rendű panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme a tájékoztatással összefüggésben nem megállapítható.

V.

A feljelentés felvételének elmulasztása és a gyanúsítás közlése kapcsán a Testületnek saját hatásköre hiányát kellett megállapítania. A rendőri eljárás egészét a Testület nem találta elfogultnak, ezért megállapította, hogy a panaszosok tisztességes és részrehajlásmentes eljáráshoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet. A Testület a rendőrkapitányság és az I. rendű panaszos álláspontja közötti ellentmondás feloldására alkalmas bizonyíték hiányában nem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy pontosan hogyan működött közre a panaszosok társasága a bizonyítékok összegyűjtésében, így az I. és II. rendű panaszosok tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme a helyszín biztosításával kapcsolatban nem volt megállapítható. A Testület mindkét panaszos vonatkozásában kimondta, hogy a rendőrök eljárása testi épséghez való jogukat nem sértette, a feljelentéssel kapcsolatban nyújtott tájékoztatást illetően pedig arra a következtetésre jutott, hogy az nem okozta a panaszosok tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét.

A II. rendű panaszos személyes szabadsághoz való joga sérelmét illetően a tényállás tisztázása nehézségekbe ütközött, ezért a Testület úgy foglalt állást, hogy a jogsérelem nem megállapítható. Hasonlóképpen nem tudta megállapítani a Testület a II. rendű panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának sérelmét, a részére kihallgatása során adott tájékoztatással kapcsolatban.

Tekintettel arra, hogy az I. rendű panaszos az intézkedést foganatosító rendőri szervhez való áttétel ellen előzetesen tiltakozott, az I. rendű panaszos pedig a II. rendű panaszos képviselőjét is ellátja a panasz eljárásban, a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján az eljárást megszüntette.

Budapest, 2013. június 12.

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
előadó testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET